

ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Κ ΜΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΑΓΙΑΣΕ

Στην 'Αντιόχεια (την πόλιν τών θεαμάτων). 'Η ώραία και κοσμοξακουσμένη Μαργαριτώ. Μιά σκηνή μπροστά στο ναό του 'Αγίου 'Ιουλιανού. 'Όπου μιλιέ ο 'Επίσκοπος Νόννος. 'Η συγκινητική σκηνή μέσα στην 'Εκκλησία. 'Η Πελαγία με τόν τριχίνο σακκό. 'Αναχώρησις γιά τό 'Όρος τών 'Ελαιών. 'Ο μυστηριώδης μοναχός. 'Η έκκλησις τών καλογήρων κ.λ.π. κ.λ.π.

Στην 'Αντιόχεια, την πόλιν τών θεαμάτων και της ήθουης— όπως την ονόμαζε φηγοσιμένους 'Ιωάννης ο Χριστότοκος, — έξοισε σι ως Βυζαντινούς χρόνους μια μεγάλη γιά την εποχή της ήθουοίος, ή Μαργαριτώ. Πρώτη ανάμεσα στίς μιιάδες, πρώτη μέσα στίς π.ω.τοχοεύτερες της ορχήστρας, πρώτη στίς Μαινάδες— κατά την αύστηρη έκφρασι της 'Εκκλησίας— πρωταγωνίστρια δηλαδή, όπως λέμε σήμερα, είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη στο θεατροφιλο κόσμο της 'Αντιόχειας. 'Απειροί ήταν οι θαυμαστές της.

'Η καταγωγή της ήταν ταπεινή. Οι γονείς της ήταν μάγειροι, και τό πραγματικό της όνομα ήταν Πελαγία, άλλ' άμα ανέβηκε στή σκηνή, κατά τή συνήθεια της εποχής, πήρε ένα ψευδώνυμο που ταιριάζε στο θεατό, μελαγχρόνιο χρώμα της, εκείνο που έχουν και σήμερα ή γυναίκες της Σορίας. 'Ωνομάστηκε Μαργαριτώ. 'Ισως όμως και από τό μαργαριτάρι, από τό όποιο είχε μεγάλη αφρόνια και με τό όποιο φρονονόταν υπερβολικά...

'Η επιτυχία της Μαργαριτώς στο θεατό φαίνεται ότι ύπηρξε πο'ύ μεγάλη. Γύρω της είχε σχηματισθεί όλόκληρη αύλή από δούλους και θαυμαστές. 'Η όμορφιά της, ή χαλασθησία της, τό πολύτιμα κοσμήματά της, ό πλούτος της έθαυμάζοντο από όλους. 'Ο 'Αντιόχειος ήρώς Αβρόνιος την έβριμει ένθουσιασμένος. Τό φανερώμα της στους δρόμους έκανε κ.ε.π.κ.ε.π. έντύπωση. Οι παραστάσεις της έφερναν άπό ήτα κέρδη.

Συνέβη κάποτε να βρισκόταν στην 'Αντιόχεια συγκεντρωμένοι άνωτεροι εκκλησιαστικοί άνήκοντες και σέ άλλες έντός της πόλεως εκκλησίες. Μιά μέρα λοιπόν, διά μέρου 'Επισκοποι, μαζεμένοι στο προαύλιο του ναού του μάρτυρος 'Ιουλιανού, (έναν ώραιό τόπο με δέντρα και νερά, ευχάριστο γιά τή θεοινή εκείνη ώρα του έτους), συζητούσαν μεταξύ τους άγαματά θεολογικά θέματα. 'Έξαφνα ύθρομβος και γέλοια ακούστησαν στο δρόμο. Οι 'Άγιοι Πατέρες δέχονταν τή συζητήσι τους και έπαύσαν στο δρόμο. Σε λίγο φάνηκε μια πομπή, συντημένη γιά τήν 'Αντιόχεια. Μπροστά έπήγαιναν ύπηρετίες πεζοί και έφιπποι, ακολουθούσαν δέ μεγάλο προετό τ' άμάρι της ώραίας θεατρίνας. Τ'άλοια ήταν κατασκόλια. Τό άμάρι πολυτέλες, και μέσα σ' αυτό ή Μαργαριτώ, με τό πλούσια φορεμάτά της άστραφτε όλη κλίθον και μαργάρων άνήρη. Γύρω από τ' άμάρι της ώραίας θεατρίνας έσπορχόντο πολλοί φίλοι της και θαυμαστές της. 'Η χρυσή νεολαία της Σοριακής κοινωνίας, οι λόντες της 'Αντιόχειας συνώδευαν τήν πρωταγωνίστρια στόν περιπάτο της. 'Η άπόρροια γύρω έγγίμισε από τό μύρα που έσκόρπιζε ή πλουσία και ώραία εκείνη περιόλασις.

Οι Πατέρες, μπροστά στόν πειρασμό, έγύριαν άλλου τό πρόσωπά τους κ. εκλείσαν τή μύτη γιά ν' άποφύγουν τ' άρώματα. Μόνο ένας, ό Νόννος 'Επίσκοπος 'Εδέσσης, έκοιτάζε καλά τήν λαμπρή παρέλασι, έστέναζε και έμωροούρισε :

— Τι ώραία, μέσα σ' αυτό τ' ώραιό σώμα να κατοική μιά ψυχή άμαρτωλή!

Δέν περιωρίστηκε όμως σ' αυτό ό τολμήρος 'Επίσκοπος. 'Όρθιος στή θύρα του ναού, έφώναζε στή Μαργαριτώ λίγα λόγια θεομά και της έδειξε πόσο άδικο ήταν να φροντίζε τόσο γιά τό σώμα της και ν' αφήνει τήν ψυχή της στήν καταστροφή, ένφ έπληρξε άζώη καιρός να τή σώση.

'Η συνουδία έστειλάτησ. Τά λόγια του 'Επισκόπου ακουστήσαν με σεβασμό, γιάτι ό Νόννος δέν ήταν τυχαίος θεολόγος. Τό Συναξάρι τόν ονομάζει «άνδρα τ' άλλα θεώσιων και τους τρόπους άγγελικών». 'Ενώ οι άλλοι συνάδελφοι του έκουνοσαν θλιβερά τό κεφάλι, άμφιβρόντες γιά τό άποτέλεσμα της διδαχής ό Νόννος είχε πεποιθήσι ότι θα έσοιζε τήν άμαρτωλή εκείνη ψυχή...

Τή νύχτα ένα όνειρο τόν ένόμισσε. Είδη ότι ένφ έ.λειτοργούσε στήν εκκλησία, ένα περιστόρι καταλασπομένο πετούσε έπάνω από τους εκκλησιασμένους και τους ένοχούσε με τις λίσσες που άφηνε στο πέρισμά του. Τότε αυτός έβιασε τό περιστόρι και τό έβούτησε στο λουτήρα. 'Εκείνο, καθαρό λεύα, πέταξε από τό χέρια του και γίνηκε άφαντο σά ύψη. 'Ο άγαθος 'Επίσκοπος διηγήθηκε τ' όνειρο στους συναδέλ-

φους του. 'Ηταν όλοφάνερο. 'Η περιστορά δέν μποούσε να ήταν παρό ή Μαργαριτώ. Και άπεφασίσθη να όμιλήση ό 'Επίσκοπος από τό άμβωνό τήν έρχομένη Κυριακή.

Και ήλθε ό 'Επίσκοπος Νόννος φλογερά μ' ένθουσιασμό, με υμνητική δεινότητα. Περιέγραψε τήν άσπρη ζωή μιας θεατρίνας (όνομα δέν έλεγε) που κυλιέται στήν άμαρτία και στή διασθορά και που σίφνει μαζί της στή μελλούμενη Κόλπει χιλιάδες ψυχές. Και γυρίζοντας στο γυναικονήτι έκανε μια θαυμασίω άποτροπή στίς γυναίκες, να φρολάσουν τόν εαυτό τους και τό ζώήσια τους από ένα τέτοιο όλέθριο παράδειγμα. Και ή γυναίκες, συγκινημένες, έκλαιγαν.

Τότε, μέσ' από τό πλήθος τών γυναικών, έβγήκε μπροστά μιά γυναίκα σκεπασμένη με πέπλο, έπροχώρησε στόν 'Επίσκοπο, και τραβώντας κάτω τόν πέπλο, έλεε δυνατά, άλλα με κλάμα στή φωνή :

— 'Άγιε 'Επίσκοπε! Τά λόγια σου εβόηζαν τό δρόμο της καρδιάς μου! 'Ιδού έγώ ή άμαρτωλή, γονατίζω μπροστά σου και μετανοημένη ζητώ τή σωτηρία μου. Λέξε με όπως ό Χριστός τή Μαγδαληνή και σώσε με !...

Και ή Μαργαριτώ έπεσε στά γόνατα και, είδωλολάτρισσα αύτη, φιλούσε τις πλάκες της Χριστιανικής εκκλησίας. 'Ο Νόννος συγκινημένος τήν παρακαλεί να σηκωθεί, άλλ' ή Μαργαριτώ κλαίει και οδύρεται και ζητεί τήν έξιολόγησι και τό βάπτισμα.

***

'Ανάστατη ή 'Αντιόχεια τών θεαμάτων. Οι θαυμαστές της ώραίας πρωταγωνίστριας έπροσπάθισαν να τήν άποτρέψουν, άλλ' ή Μαργαριτώ ήταν άμεταίτηστη. Και βαπτίστηκε μέσα στο ναό του 'Αγίου 'Ιουλιανού, ξαναπήλε τό παλιό της όνομα Πελαγία και άπεφασίσε ν' άπυλαγή από τήν πολυτέλεια της πρώτης της ζωής. 'Εποίησε τά χρημάτα της στους φτωχούς, έπούλησε τό πολυτέλη της φορεμάτα και τό στολίδια και τά έμοίωσες επίσης, άπληθεύησους όλους της τους άγορασμένους δούλους. Και ή ώραία ήθουοίος έφώρεσε ένα μαύρο ράσο...

'Αλλά μιά ζωή γεμάτη από άναμνησις χαράς και χαλιτεχνικών θριάμβων δέν λημονιέται εύκολα. Και ήταν άυτοήτοι οι κανόνες της πρώτης Χριστιανικής 'Εκκλησίας. 'Η νεοφώτιστη Πελαγία έννοιωθε ότι ό Πειρασμός έρχοταν συχνά γύρω από τό κελλί της. 'Από τό φεγγίτη της άκουγε πολλές φορές τούς έρωταστές τών Καλάνδων και του Μαϊουμά και τών Συμπούσιων να τραγουδούν τά τραγονήδια που αύτη πρώτη έδίδασε από τή σκηνή. Και ή Πελαγία έζήτησε και πάλι τή σωτηρία της ψυχής της από τόν 'Επίσκοπο Νόννο. 'Ο 'Επίσκοπος της είπε : «Δέν ύπάρχει άλλο μέσον, παρό ν' άπομακρυνθής από τήν 'Αντιόχεια. Και τής έδωσε ένα συστατικό γράμμα γιά να καταφύγη σ' ένα μοναστήρι τών 'Ιεροσολύμων, έπάνω στήν έρημία του 'Όρους τών 'Ελαιών.

Μιά λεπτομέρεια, που δέν μας τήν έξηγοούν τά Συναξάρια, είνε χαρακτηριστική της εποχής : 'Η Πελαγία δέν έμνησε σε γυναίκετο μοναστήρι. Παραουσιάστηκε ως Ηελάγιος και κατατάχθη σε μοναστήρι άντρικό. Θά ήτο ίσως άδύνατο ν' ανακαλύψουμε τή σειρά τών σκέψων που έπεισαν και τό Νόννο και τήν Πελαγία ότι θα ήτο προτιώτερο ένα άντρικό μοναστήρι και ένα, άδύο άλλους τε, ψέμα. 'Οπωσδήποτε ή Πελαγία παρουσιάστηκε στή μονή του 'Όρου τών Ελαιών φέρουσα «τρίχων και σακωδή χιτώνα» και τήν έπιστολή του 'Επισκόπου, έγχατεστάθηκε χει και έζησε με τους άλλους μοναχούς, με όλη τήν τρωική άσκητική σκληραγωγία τών μεγάλων άναχωρητών της 'Ερημού.

Μετά πολλά έτη, ό διάκονος του Νόννου 'Ιάκωβος άπεφασίσε να έπιγερήσει περιοδεία στους 'Άγιους Τόπους, και κατά σύσταση του 'Επισκόπου έσαχαφάλασε και στο μακρινό ένεινο μοναστήρι και έζήτησε και ίδιή τό μοναχό Πελάγο. Μιά πόρτα άνοίξε και εκείνο που φανερώθηκε στόν 'Ιάκωβο θα ήταν άπόλυτως άδύνατο να ένδημίση τήν ώραία και τρωχαροτομένη ήθουοί της 'Αντιόχειας. Τό δέμα του προσώπου είχε πάρει τή στεγνή ξερότητα της νηστείας, τό χρώμα είχε χαλάσει και τά θαυμάσια εκείνα μάτια που είχαν σφο-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ GOETHE

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΙΑ φορά ό προφήτης Μακαντόχ, έλαβε έντολή από τον παντοδύναμο Θεό, να κατεβή μόνος του στη γη, για να ιδή εκεί πως ζούνε οι άνθρωποι, για να δοκιμάση ό ίδιος τις λύπες και τις χαρές τους. Έπρεπε, σύμφωνα με την έντολή που τώδωσε ό θεός, να γνωρίση καλύτερα την ψυχή των θνητών και ν' αναφέρει ύστερα στον παντοδύναμο, ποιοί είνε οι δίκαιοι και ποιοί οι άδικοι.

Ό προφήτης είχε περάσει πολλές πόλεις και πολλά χωριά ταξιδεύοντας σ' όλο τον κόσμο, χωρίς ποτέ κανέναν να μείνη τήνομά του και την μυστική άποσολή του. Μιά ήμερα όμως έφτασε σέ μία μεγάλη πόλη της ευρώπης και αφού ξεκουράστηκε λιγάκι από τους κόπους του ταξιδιού του, βγήκε ύστερα έξω στους δρόμους της, για να μελετήση τη ζωή των κατοίκων της. Μά εκεί που περνούσε ό προφήτης από ένα στενό δρομάκι είδε στο παράθυρο ενός μικρού σπητιού μία νέα και όμορφα κοπέλλα, με μαύρα γλυκά μάτια και δροσερά ροδίνα χείλη νά τον κντάζη στα μάτια.

— Καλημέρα, μικρούλα μου, της είπε τότε ό Μακαντόχ.
 — Καλημέρα Κύριε τού άποκοιήθηκε εκείνη γελαστή, και χωρίς να χάση καιρό έκλεισε τό παράθυρό της, βγήκε έξω άπ' τό σπήτι της κι έτρεξε προς τον προφήτη χαρούμενη.
 — Ποιά είσαι; την ώρωσε ό προφήτης έκπληκτος.
 — Είμαι μία χορεύτρια, Κύριε, τού άποκοιήνεται εκείνη, με τό ίδιο χαμόγελο στα χείλη. Νά! αυτό έδώ τό σπητάκι είνε δικό μου.. Θέλετε να μ'ήτε μέσα; — έλάτε!

Ό προφήτης τότε χαμογέλασε και δέχτηκε την πρόταση της ώμορπας κοπέλλας. Μόλις μπήκαν μέσα στο σπήτι της και ό προφήτης κάθισε σέ μία πολυθρόνα ή χορεύτρια άρχισε να χορεύη μπροστά του με μεγάλη ευθυμία. Άφού χορεύε άρεστούς χορούς, έπληε από ένα βάζο μερικά τριαντάφυλλα και γονατίζοντας μπροστά στον προφήτη, τά πρόσφερε στα χέρια του.

Ό προφήτης ένθουσιασμένος άπ' όλη αυτή την περιποίηση της χορευτριάς, την ευχαρίστησε με θερμά λόγια και ύστερα σηκώθηκε να φύγη.

Έκείνη όμως μπήκε μπροστά του και τώκοψε τό δρόμο:
 — Όχι, όχι, τού είπε. Μη φεύγεις, δεν θέλω να φύγης, όμορπαι μου ταξιδιώτη. Σ' αγαπώ πολύ και θέλω κι εσύ νά μ' αγαπήσης. Μείνε μαζί μου,θά σού άνακουφίσω όσο μπορού όλους τους κόπους τού ταξιδιού σου και θά χαρίσω στην καρδιά σου την αγάπη της ψυχής μου.

Ό προφήτης χαμογέλασε, και κντάζε τά όμορπαι μαύρα μάτια της χορευτριάς και δέν μπόρεσε να έπιμείνει στην άναχώρησή του. Έμεινε κοντά της. Άπ' την ήμερα εκείνη ό Μακαντόχ άρχισε να ξεχνάει τό θέληγιστό της ώμορπας χορευτριάς την έντολή τού Θεού του. Τά μάτια της τόν είχαν μαγέψει τόσο, που ούτε σκεπτότανε πιά να φύγη από κοντά της. Δέν όπιχηε πιά γι' αυτόν τίποτε άλλο στον κόσμο, άπ' την αγάπη του.

Η χορεύτρια ή όποια επίσης αγαπούσε τρελλά τον προφήτη δέν χορεύε πιά για τον κόσμο. Ζούσε μαζί του και όλη την ήμερα ξενοπούσε στά γλυκά φίλη του, όλο τον λόγο της κουρασμένης ψυχής της. Είχε θυσιάσει τά πάντα για την αγάπη του, ήταν μία σκλάβαι και τόν κντούσε όρες ολόκληρες γονατιστή στα πόδια του.

— Δέν θέλω τίποτ' από σένα! τού έλεγε κάθε ήμερα. Τίποτα! ούτε χρήματα θέλω, ούτε στολίδια, ούτε πλοσία ζωή. Την αγάπη μου πείνω τους τόσο χαρά και είχαν φλογίσει τόσες καρδιές, έγυρίζαν τώρα άργά, χωρίς λάμψη και έκφρασι, μέσα στις κόγχες τους.

Τό σώμα που τις γραμμές του είχε καταγερασθή ό χορός και ή άριμονικές κινήσεις, ήταν τώρα απλάς ένας σωρός κοκκάλων μόλις συγκρατούμενος από τό ξεραμένο δέρμα. Φρίκη!... Η θλίβερη όπλασία δέν έκράτησε πολλή ώρα. Η Πελαγία, άμα έλληροσορήθη με λίγα λόγια για την ύγεια τού Νόννου, έκλεισε πάλι την πόρτα και ξεναμπήκε στη μοναξιά και τό σκοτάδι τού κελιού της.

Έπειτ' από λίγα ακόμη χρόνια, οι καλύτεροι τής μονής τού Όρους των Έλαιών βρήκαν ένα πρωί νεκρό τό συνάδελφό τους. Έκπληκτοι τότε άνακάλυψαν ότι ό μοναχός Πελάγιος ήταν γυναίκα! Έμαθαν άρα γε και την τραγική της ιστορία; Ζήτημα είνε και τόυτο. Όποσδήποτε ή Έκκλησία για άνταμοιβή της ώμορπας άμαρτωλής που έδειξε τόσο ήρωική απάπαρνηση, της παρεχώρησε μία θέση σ'ό Έορτολόγιο. Η μνήμη «Πελαγίας της Όσίας» εορτάζεται κάθε χρόνο στις 8 Όκτωβρίου.

σου μόνο θέλω, τά λόγια σου, την ψυχή σου. Θέλω έτσι να ζούμε μόνοι και οι δύο, μακριά άπ' τους ζακούς ανθρώπους.

Έτσι χρόνια ολόκληρα ό προφήτης και ή χορεύτρια ζούσαν στο μικρό αυτό σπητάκι ευτυχισμένοι, σαν δυό μικρά πουλιά στη φωλιτά τους.

Μά ένα πρωί, χειμωνιάτικο πρωί, ή χορεύτρια ξύπνησε και βρήκε δίπλα της τον προφήτη πεθαμένο.

— Αγάπη μου! αγάπη μου! φώναζε τότε έξαλλη πιστεύοντας σ' εκείνο που έβλεπε... Σήκω επάνω αγάπη μη νομίσαι πιά!..

Μά κοριά άπάντησθ, ό προφήτης άκίνητος δέν άνάσαινε πιά.. Τότε ή χορεύτρια έπεσε στην νεκρή άγκαλιά τού αγαπημένου της και άρχισε να κλαίη με δυνατούς λυγμούς... Δέν θά τον ξανάβλεπε πιά... Την άλλη ήμερα όταν ήρθαν οι παπάδες για την κηδεία του ή χορεύτρια περμένη ακόμα επάνω στο νεκρό, δέν ήθελε ν' άφήση κανένα να της τόν πάρη άπ' τά χέρια της.

Μά οι άνθρωποι τού θά κρατούσαν τό φέρετρο επέμεναν:
 — Προέπει νά τον μεταφέρουμε στο Νεκροταφείο, της έλεγαν. Δέν μπορεί να μείνη έδώ άταφος...

Τότε ή χορεύτρια άναγκάσθηκε να ύποχωρήση και με έξπλεκη αλλά άκολουθήσθ σεσηπλή τό φέρετρο ως τη στεργη κατοικία του... ούτε ήξερε που πήγαιναν τον αγαπημένο της και μόνο σαν άντίκρουσαν τά μάτια της τόν άδαιο λαίκο που περίμενε να δεχθί τό σώμα εκείνου που αγάπησε τόσο πολύ στη ζωή της, έβγαλε μια δυνατή φωνή και σπάθησε μπροστά στο νεοσαζόμενο τάφο:

— Όχι, όχι! έφώναζε ή διαπιστωμένη: Όχι! δέν θά σάς άφήσω ποτέ να τόν έβετε έδώ. Δέν έχετε τό δικαίωμα... τό σώμα του θά τό κρατήσω εγω.. είνε δικός μου, έντελώς δικός μου...

Τού χάκου οι άνθρωποι που κρατούσαν τό φέρετρο προστάθησαν να την ησυχάσουν. Έκείνη επέμενε, φώναζε και δέν άφηγε κανένα να προσχωρήση.

Τότε οι παπάδες, την αληθίασαν και ένας άπ' αυτούς, παίρνοντας πρώτος τό λόγο, της έλεε αύστηρά:

— Άκουσε μικρούλα μου! Μη φωνάζεις έτσι! Δέν έχεις κανένα δικαίωμα εσύ να τά λές αυτά, ό νεκρός αυτός δέν ύπηρε έντρας σου. Δέν ζούσες μαζί του με νόμιμο γάμο... Έσύ είσαι μία χορεύτρια και δέν μπορείς ποτέ να παντρευής, σαν της άλλες γυναίκες.. πηγαινε λοιπόν και άφρησέ μας...

— Μά τόν αγαπούσα, φώναζε τότε εκείνη δυνατά!.. τον αγαπούσα, όσο καμιά γυναίκα δέν αγάπησε ποτέ τον άντρα της..

Μά κανεις δέν της έδωσε άπάντησθ, οι παπάδες έλεγαν στους ανθρώπους που κρατούσαν τό φέρετρο να προσχωρήσουν και να κατεβάζουν τον νεκρό στο τάφο...

Τη στιγμή όμως εκείνη συνέβη ένα μεγάλο θαύμα... Ένα τεράστιο κόκκινο σύνεφο κατέβηκε άπ' τον ουρανο και ήρθε και σπάθησε επάνω άπ' τό άδειο μνήμα. Όλοι είχαν μείνει άναυδοι. Κατακίτρινοι άπ' τό φόβο τους κντούσαν γύρω να ιδούν τι συμβαίνει. Την ίδια όμως στιγμή τό σύνεφο άνοιχτηκε στα δύο και από μέσα βγήκαν δυό όμορποι άγγελοι τού ουρανού και προσχώρησαν λίγο προς τό μέρος που είχαν τό φέρετρο. Τότε ό ένας άπ' αυτούς έσπυψε και πήρε τό νεκρό στα χέρια του, ό δε άλλος πλησίασε την χορεύτρια, την χαϊρέτισε γελαστός και της είπε να τόν ακολουθήσει.. Και οι τέσσερες τότε έμπήκαν μέσα στο σύνεφο που τους περίμενε άνοιχτό και χάθηκαν ψηλά στον ουρανό... Οι παπάδες είχαν πέσει γονατιστοί και προσκνυούσαν τό θεό για τό μεγάλο αυτό θαύμα που έδαν ποτέ τά μάτια τους.

Ό άλλος κόσμος δέν μπορούσε να συνέβη άκόμα από την τρομάρα του...

Μόλις χάθηκε τό σύνεφο και ό κόσμος άρχισε κάπως να συνέργεται, άκούγεται μία μεγάλη φωνή από μακριά να λέη:

— Ό Θεός πάντα συγχωρεί τις άμαρτίες των ανθρώπων, που αγαπήθηκαν πολύ στό μάταιο αυτό κόσμο...

Γκαίτε

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάποιος περίφημος πειρατής έρωτηθείς έπο τού Μεγάλου Άλεξάνδρου, με τί δικαίωμα κάνεις τον πειρατή, άπάντησε θαρραλέα:
 — Με τό ίδιο δικαίωμα με τό όποιο κανείς τον πειρατή σ' όλο τον κόσμο. Με μόνη τη διαφορά ότι έγω κάνω τούτο, με μικρό καράβι, όνομάζομαι πειρατής, συ δε είπειδή τό κάνεις με μεγάλο στρατό, όνομάζεσαι Αυτοκράτωρ!...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ
..Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ
ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΣ"
 Πού άρχίζει σήμερα
 στό «Μπουκέτο»
 Ό πλέον τραγικός
 Ύμνος τού Έρωτος.

1,
2,
3,
4,
5,
6

Η
ν
ι
ς
υ
ς